

# ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΗΝΑΙ ΚΑΥΓΑΣ

Υπό τὸ τρομαλέον φέγγος τοῦ φανοῦ, συνεπλάκησαν οἱ δύο κουτσαδάκηδες. Πρὸ ὥρας ἥδη, ἐρίσαντες ἐμπροσθεν τῆς τραπέζης τοῦ παρακειμένου καφενείου, ὅπου ἐκάθηντο μαζί, εἶχαν ἐγερθῇ, καὶ ἠπειλοῦντο. Ἐν τῇ ἀσελήνῳ νυκτί, ἐπὶ τῆς σκοτεινῆς πλατείας, ἐφ' ἧς τὸ ράμφος τοῦ ἀεριοφῶτος διέχυνεν ἀμυδρὰν λάμψιν, ὁ εἷς εἶχεν ἀνασπᾶσαν πελωρίαν κάμαν, ἐξαστράπτουσαν, καὶ ρεβόλδερ ὁ ἕτερος προτεινῇ. Καὶ ἀπὸ μακρὰν, ἰστάμενος ὁ πρῶτος εἰς τὸ πεζοδρομίου, ἐπάνω, κάτω ὁ ἄλλος, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, ἀπέναντι, προσδίδονται ἀγρίως, ἐν ἀνορθώσει μυστάκων καὶ κομῶν, λοιδοροῦνται ἀμοιβαίως, φαίνοντ' ἐτοιμοὶ νὰ ἐξορμήσουν κατ' ἀλλήλων. Ἀπὸ τοῦ βραχνοῦ τῶν λάρυγγος, ἀρτίως προφανῶς οἰνοβραχέντος, ἐξέρχονται ἀναρθροὶ κρωγμοί, ἐκρήγνυνται βλασφημιαί ἐμπαθεῖς, ὕβρεις πτύονται, βάλλονται προκλήσεις, ἐν χειρονομίῳ παραφορᾷ καὶ βιασιότητι κινήσεων. Μὲ τὴν πλατύγυρον ρεπούμπλικαν ἀνερριμμένην ἐπὶ τὸ ἴνιον τοῦ αὐτοῦ, τὸν κοῦκρον τοῦ ὁ δεύτερος προσπίπτοντα εἰς τὴν ὁφρύν, ὥχροί, ἀνευ γελέκων, τὸ ὑποκάμισον προσδάλλον ἀνοικτὸν ἐπὶ τοῦ στήθους, τὴν μίαν μόνην χειρίδα τοῦ ἐπανωφορίου περασμένην, μ' εὐρὺ ζωνάρι, κατακόκκινον κ' οἱ δύο, περιτυλίссον τὴν ὁσφύν, λαμβάνουν οὕτω στάσεις παλαιστῶν, δραματικάς, ὥσπερ ἀκατασχέτων ἐκ θυμοῦ καὶ μένους, λυσσάλεων, παρασκευαζομένων νὰ ροφήσουν αἷμα μεστοῖς χεῖλεσι, χωρὶς ὅμως ἐντούτοις νὰ μετακινούνται κατὰ βῆμα.

— Τί σκιάζεσαι ρέ, τὴ Μπαναγία σου μέσα!... Τί κάνεις ἐτοὶ σὰ γυναῖκα;... Θαρρεῖς μωρὲ ποῦ θὰ σὲ φοβηθῶ ποῦ ἔχεις περιστροφή;... Νὰ μωρὲ, ἐγὼ τὴν πετάω καὶ τὴν κάμα!... "Ἐλα στὰ χέρια σὰ σοῦ βαστάει!...

— Τὸ σταυρὸ σου, ρουφιάνε!... Ἐγὼ σὲ φοβάμαι ρέ;... Πέταχτη ρέ τὴν κάμα νὰν τ' ἀφήκω τὸ περιστροφή... Τί τὴν ἔδγαλες ρέ;...

— Τί σκουίζεις ἐτοὶ, βρὲ πεζεδέγκη;!... Γιὰ νὰ μαζωχτῇ κόσμος;... Ποῦ θὰ μοῦ πῆς ρέ, θὰ στὸ πιδ τὸ αἱματάκι σου!...

— Ἐσὺ θὰ μοῦ τὸ πιῆς ρέ;... Κεῖνος ποῦ θὰ μοῦ τὸ πιῇ δὲ γεννήθηκε ρέ ἀκόμα!... Σοῦ τῷφαγα τὸ μάτι, κακομοῖρη!...

Ἀπαμείβονται κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον, διηλεκτῶς, ὡς ὁμηρικοὶ ἥρωες, ἐκσφενδονίζον φράσεις κομπαστικάς καὶ ἐπιβόδους, προσπαθοῦν ποῖος νὰ προξενήσῃ διὰ τοῦ λόγου τρόμον εἰς τὸν ἄλλον. Θὰ εἶνε ὥσπερ μία μετὰ τὰ μεσάνυχτα, καὶ τὰ παράθυρα τῶν γύρω οἰκίων εἶνε κλειστά. Ἐρημος ἡ πλατεία, σιγὴν, ἐκτείνεται, μὲ ἐλαφρῶς θροοῦντα πρὸς τὸν ἀνεμὸν τὰ δένδρα τῆς, προχωρεῖ, μέχρι τῆς λεωφόρου Πειραιῶς, φραττομένη ἀποτόμως, ἀπὸ τὸν βαρὺν ὄγκον τοῦ Πρεφικομοείου. Κ' ἐν τῇ σιγῇ τῆς, αἱ φωναὶ τῶν ἀντηχοῦν, παράτονοι, προσποιημένοι, ὡς ἐγγαστριμύθων, οἰδαλέαι, οἰονεῖ

ἐν ἀρειμανίῳ γαιριάματι, πλὴν ραγισμέναι ταυτοχρόνως, τρέμουσαι, ὥσπερ ἐξ ἐνδομύχου συνοχῆς. Τὴν ἀποκρύπτουν ὁ μὴς, ὅσον δύνανται, τὴν συνοχὴν αὐτὴν, μετὰ φροντίδος, ὑπὸ τῶν ἀπειλῶν τὸν χεῖμαρρον, καὶ τὴν βροχὴν τῶν βωμολοχιῶν, καὶ τῶν λοιδοριῶν τὴν πλήμμυραν, ἥτις κυλίετ' ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, ἀκράτητος. Ἐνίοτε, ἕκαστος ὁμοίως, φέρει τὴν χεῖρα ἥτις μένει ἐλευθέρᾳ πρὸς τὸ χεῖλος, ὥσπερ πρὸς ὑποστήριξιν κ' ἐπίτασιν, ἐξωτερικευσὶν ἀρρενοπρεπεστέραν τῶν προκλήσεων, ἀπτεται τῶν τριχῶν, καὶ τὰς συστρέφει πρὸς τὰ ἄνω, λοξῶς προσδίδων ἅμα τὸν ἐχθρὸν τοῦ, βλοσυρὸς. Θὰ ἐξελάμβανες αὐτοὺς ἠθοποιούς, αὐτόχρομα, ἐπίτηδες ἐλθόντας, καὶ συντυχόντας πρὸς ἀλλήλους, ὡς διὰ νὰ παραστήσουν ἐν ὑπαίθρῳ, αὐτοσχέδιον εἰκόνα θεαματικὴν, δρώντα συγχρόνως πρόσωπα κ' ὑποκρίται οἱ ἴδιοι αὐτῆς.

Ἐκ τῶν ἐγγύς ἡμιοιόκτων ταβερνῶν, ἄλλων καταγωγίων ἀναλόγων, ἀπὸ τῶν ἀγόντων ἰδίως πρὸς τὸ Ψυρρῇ πλαγινῶν δρομίσκων, ἐξῆλθε πρὸς τὸν θόρυβον ἔσμος, ποικίλος, ὑπηρεταί, καταστηματάρχηαι ἢ θαμῶνες, δύο ἢ τρεῖς διαβάτ' ἐκοντοστάθησαν, εἶδαν δὲ μακρόθεν κ' ἐρυθρόστολος κλητῆρ. Ἀλλ' ἅμα εἶδαν τὴν αἰτίαν, καὶ μαχαίρῃ ἔξω, καὶ πιστόλῃ, ἐσπυσαν νὰ ἀπομακρυνθοῦν, ἀμέσως, ἔτρεξαν πρὸς τὰς γωνίας τῶν πλησίων οἰκιῶν, ἄλλοι ἐκρύβησαν ὑπὸ τὰς θύρας, διὰ νὰ φυλαχθοῦν, καὶ ἐξασφαλισθέντες, θεῶνται ἥδη τὴν σκηνὴν ἐκεῖθεν. Ὁ ἐρυθρόστολος κλητῆρ, κατέλαβεν αὐτὴν τινὰ, εἰσῆλθεν, ὤθησε τὴν πόρταν ἐξοπλίσω τοῦ, καὶ μεταστρέψας, παρατηρεῖ πρὸς τὰ ἐκτός, διὰ τῆς χαραμίδος.

Οἱ δύο ἀθληταί, ἴστανται πάντοτε, ἀπέναντι ἀλλήλων, μὲ τὰ ὄπλα τῶν, ἐξεμοῦντες τὴν ὀργὴν τῶν. Ἀλλὰ τῶν ὄπλων δὲ αὐτῶν νὰ κάμῃ χρῆσιν δὲν τὸ σκέπτεται κανεὶς, ὁ ἀγὼν περιορίζεται νὰ εἶνε μόνον λόγων, κ' ἐφ' ὅσον ταῦτα ἀπομένοντι ἀργά, ἐπὶ τοσοῦτον οὗτοι γίνονται τραχύτεροι. Προδήλως, οἱ ἐνδιαφερόμενοι, θὰ νύχοντο νὰ ἔμεναν τὰ πράγματα ἕως ἐκεῖ, ἢ κάλλιον νὰ εὐρίσκοντο ἀμφοτέροι μακράν, παντοῦ ἄλλου, παρὰ νὰ διαγωνίζωνται ἀνδρείας πάλιν ἐπὶ τῆς πλατείας ταύτης. Δυστυχῶς, οἱ θεαταὶ πυκνοῦνται ἐπὶ μᾶλλον, προστιθενταὶ καὶ ἄλλοι διαβάται εἰς αὐτοῖς, ὅλοι ὅμως σπουδάζοντες νὰ φυλαχθοῦν ὡς δύνανται καλλίτερα, καὶ μακρυνόμενοι ἐν ταραχῇ τῶν διαπληκτιζομένων. Καὶ αὐτοὶ λοιπόν, ἀφοῦ οὐδεὶς εὐρίσκειται νὰ τοὺς κρατήσῃ, ἀφοῦ ἐξήντηλσαν καὶ τὸ ὑδρολόγιον καὶ τὸ φοβερολόγιον αὐτῶν, ἀφορῶντες πρὸς τὴν συνάθροισιν, ἐκθειμενοὶ, ἀναγκαζόμεν' ἴσως νὰ ἐνθυμηθοῦν καὶ ἀκόντες τὸ σύνθημα παρὰ ταῖς τάξεσι τῶν λόγιον, δι' οὗ ἐξηγοῦνται οἱ καυγάδες, «τὸ φιλότιμο ἔφαγε τὸν Κυδερνήτη», βλέπουν μετ' ἄλλους ὑποχρεωμένους ἑαυτοὺς νὰ συντομεύσουν τὴν ἀπόστασιν, ἀρχίζουν νὰ πλησιάζουν πρὸς ἀλλήλους, μὲ ἀκκιμούς καὶ μὲ λυγίσματα διάφορα, συχνάκις ὡς νὰ κάμνουν βῆμα σημειωτόν, ἢ ὡς νὰ θέλουν μᾶλλον νὰ χορεύσουν τὸν καρδιαλμᾶν, καταδίνει τέλος ἀπὸ τοῦ λιθο-

στρώτου τοῦ ὁ εἷς, ὁ ἄλλος προχωρεῖ, ἀργά-ἀργά, καὶ οὔτε νὰ πυροβολήσῃ ὁ κραδαίνων τὸ πολυκροτον τολμᾷ, ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ λαζοφῶρος νὰ ὀρμήσῃ. Δὲν παύουν ὅμως ἐντοσοῦτῳ νὰ ἐρεύγωνται, τὰ ἐξ ἀμάξης, ὡς διὰ νὰ ἐνθαρρύνουν ἑαυτοὺς μετὰς κραυγὰς, νὰ συνεθίσουν εἰς τὴν σκέψιν τῆς τυχόν πραγματοποίησεως τῶν ἀπειλῶν ἐν προσεχεῖ, προφέροντες αὐτάς, κ' ἐπιχειροῦντες νὰ ἐπιβληθοῦν πλειότερον, ὅσῳ μᾶλλον ἐγγίζουσιν τὸν ἀντίπαλον. Ἐκ τῶν καταφυγίων τῶν κρυδέντων, ἀκούονται κατὰ καιρὸν κρίσεις τινές, αἰτινες φαίνονται ὡς νὰ ἐξερεθίζουσιν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ ἡ ἀπόστασις ἀνεπαισθήτως συντομεύεται, οἱ παλαισταὶ θὰ προσπελάσουν, θέλουν-δὲν θέλουν θὰ ἐπέλθ' ἢ σύγκρουσις.

Αἰθνης, ὁ εἷς αὐτῶν, ὁ αἶρων τὴν κάμαν, ὡς συγκεντρώσας τὰς δυνάμεις τοῦ, λαβὼν ἀπόφασιν, ἐσχάτην, ὀρμᾷ ἐν ἀκαρεῖ, ἀναπνῶ, καὶ ρίπτει' ἐπὶ τὸν ἐχθρὸν. Ἐκεῖνος, ζαλισμένος πρὸ τῆς ἀποφάσεως, βλέπων τὸν κίνδυνον ἐνσκήπτοντα, ἀφίνει τὴν σκανδάλην, καὶ ὁ κρότος τοῦ ρεβόλδερ, ἀντηχεῖ, ξηρός. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς τρεμούσης τοῦ χειρός, ἐκφεύγει ἀδεξία ἢ βολή, πλαγίως, ἀπρακτος, χαμένη, καὶ ἐνεπάρχη εἰς τὸν τοῖχον ἀντικρῦ. Ὁ ἄλλος, ἐφθασεν ἥδη, πλησιέστατα, δὲν ἀπέχει πλέον παρὰ σπιθαμὰς, ἐπικεῖται αὐτῷ. Οἱ κουτσαδάκηδες, ἀσθμαίνοντες, ἐρχονται εἰς χεῖρας, σῶμα πρὸς σῶμα, ἀνταρπάζονται, ἐνπηκαλίσθησαν σχεδόν. Ἀλλά, πρὶν νὰ ἐπιτεθῇ ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, σπεύδει τὸ πρῶτον ἕκαστος νὰ ἀσφαλίσῃ ἑαυτόν, καὶ ὁ μὲν δράττει τὴν χεῖρα τὴν κρατοῦσαν τὸ ρεβόλδερ, ἀπὸ τοῦ καρποῦ, ὁ δὲ τοῦ πήχεως τοῦ τείνοντος τὴν μακρὰν μάχαιραν. Διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν, κρατεῖ ἐκεῖνος ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ τὸν δεύτερον, τὸν σφίγγει, καὶ οὗτος περιβάλλει τὴν ὁσφύν αὐτοῦ, ζητεῖ νὰ τὸν κλονίσῃ, καὶ τὸν σείει συνεχῶς. Πλὴν πᾶσαι αἱ προσπάθειαι αὐτῶν, καταφανῶς δὲν συγκεντροῦνται, ἢ εἰς τὸ νὰ ἐπιτύχουν, ὅσον ἐνεστι, τῶν ὄπλων τὴν ἀδράνειαν, κ' ἐνφ' συγχρόνως ἀγωνίζονται ποῖος νὰ ρίψῃ καταγῆς τὸν ἕτερον, τὸ βλέμμα ἔχει μόνον εἰς τὴν χεῖρα τοῦ ἐχθροῦ προσηλωμένον, καὶ πρὸς τὰ ἐκεῖ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἐντεταμένην.

Τρικλίζουσιν ἐπομένως, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, προπολλοῦ, ἐν τῷ κονιορτῷ, πολυειδῶς κινοῦνται, διαγράφουν σχήματα, ὡς μαινομένων νευροσπάστων παλαιόντων, καὶ τῆς καρδίας τῶν ὁ ἥχος, ἰσχυρός, φαίνεται ὡς νὰ συνοδεύῃ τὰς φωνὰς, καὶ αἱ σκιαί των πάλλονται, μελανάι ἐπὶ τοῦ χρώματος. Θὰ ἔχουν πλέον τοῦ τετάρτου βέβαια, ὅπου τοιουτοτρόπως κατατρίβονται, καὶ διατρέχουν τὴν τριγύρω ἑκτασιν, μετατοπίζονται ἀδιακόπως, βάλλουν ἀγρίας ὀρυγὰς, πνιγόμενοι, ἰδρώνοντες ἐξ ἀγωνίας, ἐν θρασυδειλί' ἀπεριγράπτῳ. Κ' αἱ βλασφημιαί των τηροῦν τὸν αὐτὸν τύπον ἀπαράλλακτον, καὶ οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκατελείβη ἢ πολυτίμος τοῦ λόγου συνδρομῇ, καὶ ἀφοῦ συνεπλάκησαν καλὰ-καλὰ, τώρα, πειρῶνται, ποῖος ἐκ τῶν δύο, νὰ καταφέρῃ τὸν ἐχθρὸν—νὰ τὸν ἀφήσῃ.

— Ἀσε με ρέ, τὸ σταυρὸ σου μέσα!...

ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΕΝΕΦ

# Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ

(Συνέχεια· ἴδε σ. 521.)

“Ασε με ρέ σου λέω!... Θά σε βαρέσω μω-  
ρέ, νά φάω τὰ κόκκαλα τῆς μάννας μου,  
θά σε βαρέσω!... “Ασε με!...

— “Εσύ μωρὲ θά βαρέσης;... Τί με κρα-  
τᾷς μωρὲ ἀπὸ τὸ λαιμό;... “Αμόλα μου τὸ  
χέρι δά σου βαστάει!...

Καὶ ὀφθαλμοὶ προβάλλουν ἔξω τῶν κοι-  
χῶν, καὶ γλῶσσαι κρέμονται ἔξω ἐν σιέλοις,  
καὶ γογγυσμοὶ ἀκούονται, καὶ τὴν ὠχρό-  
τητα ἐδίωξε προπολλοῦ ἡ πελιδνότης.

“Αλλά, διαμῆς, ἐξ ἐντάσεως ὡς ἀκου-  
σίας, ἀποσπασθεῖσα ἀκαδέκτως, ἡ χεὶρ τοῦ  
κρατοῦντος τὴν μάχαιραν τινάσσεται, φέ-  
ρεται ταχεῖα χωρὶς νὰ ἡξεύρη καὶ ἐκείνη  
πὺρ πρὸς τὸ ἀντικρὺ στῆθος, κ’ ἰσχυρο-  
τέρα ἐστὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπιγνώτου τῆς  
φορᾶς, ἐμπήγεται εἰς τὴν σάρκα, κάτωθεν  
τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ.

— “Ωχ!, ἔκαμεν ὁ ἄνθρωπος, βαθέως,  
μετὰ πόνου, κατακίτρινος ὡς τὸ φλωρί.  
“Αἶντε μωρὲ, μ’ ἔφαγες!...

Τὸ αἷμα ἤρχισε νὰ διαδρέχη τὰ ἐνδύ-  
ματα, διέφυγε τῆς παλάμης τὸ ρεῖδι, ἔπεσε  
χαμαί, παρὰ τὸν πρότερον πεσόντα  
ἦδη κοῦκκον. “Εντρομος ὁ ἄλλος ἐπὶ τῇ  
θέᾳ τοῦ συμβάντος, ἔδρε τὴν μάχαιραν,  
ἐκψιψε κ’ ἔλαβε τὸν κοῦκκον, φαίνεται ὡς  
λάφυρον, καὶ φεύγων εἰς τὰ τέσσερα εὐθύς,  
ἐξηφανίσθη ἐξοπὶς τῆς γωνίας, ἀστρα-  
πή. “Ο τραυματίας ἔμεινε μεμονωμένος,  
ἐκλινε τὸ γόνυ πρὸς τὸ χῶμα, ἔδαλεν ἐ-  
πώδυνον οἰμωγὴν.

— “Ελάτε μωρὲ παιδιά!... Μ’ ἔφαγε ὁ ἀ-  
τιμος!...

Οἱ κεκρυμμένοι, βλέποντες ἕνα πλεόν,  
μόνον καὶ πεσμένον καταγῆς, καὶ πληγω-  
μένον, ἤρχισαν συρρέοντες, ἐξῆλθον ἀπὸ  
τῶν θυρῶν καὶ ἀψήσαν τὰ ἀγκωνάρια,  
προσέδραμον, τὸν περιέβαλον ἐν κύκλῳ.  
Δύο ἔλαβον αὐτόν, ἀπὸ τῶν μασχαλῶν,  
τὸν ὑπανήγειραν, τὸν ἔστησαν ἐπάνω εἰς  
τοὺς πόδας του, κ’ ἐδάδισαν, διευθυνο-  
μενοὶ πρὸς τὴν ἐμπρός.

— Μωρ’ ἔκαμα γὼ νὰν τοῦ κρατήσω τὸ  
χέρι ποῦ νὰ πάρ’ ὁ διάλογος!..., λέγει οἰο-  
νεὶ ἀχθόμενος ἐπὶ τῷ συμβάντι εἰς τῶν  
προσδραμόντων.

— Μωρὲ τοὺς εἶχα πιασμένα καὶ τοὺς  
δύο ἐγὼ μὰ μοῦ ξέφυγαν!..., προσθέτει  
ἄλλος, πλειοδοτῶν εἰς γενναϊότητα.

— Βρὲ θὰν τοῦ τὴν ἔπερνα γὼ τὴν κά-  
μα, μὰ τί νὰ σοῦ κάνω!..., ἀντικρούει  
τρίτος, ὅλοι ὑπονοοῦντες ὅτι προσεπά-  
θησαν πάσῃ δυνάμει νὰ προλάβουν τὸ  
κακόν, καὶ ἀνεμίσθησαν ἐνεργῶς διὰ νὰ  
χωρίσουν, ἀλλ’ ἄδηνον ἐκ ποίας ἀνωτέ-  
ρας τύχης, ἡ ἐπέμβασις τῶν δὲν ἀπέβη  
τελεσφόρος. Καὶ ἐνῶ ὁ τραυματίας μετα-  
φέρεται ὑποβασταζόμενος εἰς τὸ πλοσίον  
φαρμακεῖον, συνεχῶς ἀναστενάζων, οἱ  
θεαταὶ χειρονομοῦν βιαίως ἐν τῷ μέσῳ  
τῆς ὁδοῦ, ὑπὸ τὸ τρομαλέον φέγγος τοῦ  
φανοῦ, καὶ συζητοῦν ἐπὶ μακρόν, με πα-  
ραστατικά κινήματα καὶ με κραυγὰς, καὶ  
μεγαληγοροῦν, προσπαθοῦντες νὰ κατα-  
πείσουν καὶ ἀλλήλους κ’ ἑαυτούς, ὅτι καὶ  
αὐτοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὸν καυγᾶν...

Μιχαὴλ Μητσάκης

“Ο κομπάζων ἐπὶ τῇ κοινωνικῇ αὐτοῦ  
τάξει, διαλαλεῖ τρόπον τινὰ ὅτι εἶνε κα-  
τώτερος.

Μουλάκι μου, ἔλεγε κλίνουσα τὴν κε-  
φαλήν της ἐπάνωθεν μου, ἡ δὲ γλυ-  
κύτατη φωνή της ἐνέφαινε καὶ τινα  
τρόμον. Διὰ τί νὰ μ’ ἀκούσης καὶ νὰ πη-  
δήσης;... “Ελα, σ’ ἀγαπῶ, σὴκω!

Τὸ στῆθος της ἀνέπνεε πλοσίον τοῦ  
στῆθους μου καὶ αἱ χεῖρές της ἐθώπευον  
τὴν κεφαλὴν μου· αἰθνης δὲ — ὦ, θεέ  
μου! — τί συνησθάνθην τὴν στιγμὴν ἐκεί-  
νην; — Τὰ χεῖλη της τὰ δροσερὰ καὶ γλυ-  
κύτατα ἐκάλυπτον διὰ φιλημάτων τὸ  
πρόσωπόν μου ὅλον, καὶ ἔψαυσαν καὶ τὰ  
χεῖλη μου... “Αλλά παρευθὺς νοήσασα ἐκ  
τῆς ἐκφράσεως τοῦ προσώπου μου ὅτι ἡ  
λιποθυμία μου εἶχε παρέλθῃ, καὶ τοι εἶ-  
χον τοὺς ὀφθαλμοὺς κλειστούς, ἠγέρθη μεθ’  
ὀρμῆς λέγουσα·

— “Ελα! σὴκω, διαβολάκι, ξεμυαλισμέγε!  
Διὰ τί κυλίσαι εἰς τὴν σκόνην;

“Ἠγέρθην.

— Δός μου τὸ ἀλεξήλιόν μου· βλέπεις  
ποῦ το ἐπέταξα καὶ ἔπειτα μὴ με κυτ-  
τάξης κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον· τί ἀνοη-  
σῆς εἰν’ αὐταί; Δὲν πονεῖς πούθενά; Δὲν  
σ’ ἐκέντησαν ἡ τσιγκνίδες; Σοῦ εἶπα νὰ  
μὴ με κυττάξης κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον.  
“Αλλ’ αὐτοὺς δὲν καταλαμβάνει τίποτε!  
δὲν ἀποκρίνεται τίποτε! ἔλεγεν ὡς καθ’  
ἑαυτήν... Πήγαινε ἔς τὸ σπῆτι σας, κύ-  
ριε Βάλδεμαρ, καθαρίσου καὶ μὴ θέλῃς  
νὰ μ’ ἀκολουθεῖς; εἰ δὲ μὴ θά μου κακο-  
φάνῃ, καὶ τότε πλεόν ποτέ...

Καὶ πρὶν συμπληρώσῃ τὴν φράσιν ἀπε-  
μακρύνθη σπεύδουσα, ἐγὼ δὲ ἔμεινα κα-  
θήμενος ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· οἱ πόδες μου δὲν  
ἠδύναντο νὰ με ὑποστηρίξωσι· αἱ χεῖρες  
μου με ἔκαιον διότι αἱ κνίδαι με εἶχον  
κατακεντήσῃ, ἠσθανόμην πόνους εἰς τὴν  
ράχιν, καὶ εἰς τὴν κεφαλὴν μου ζάλην.  
“Αλλ’ ὅ τι συνησθάνομην ἥτο τοσοῦτον  
εὐφρόσυνον καὶ ἠδὺ ὥστε οὐδέποτε πλεόν  
ἐπὶ ζωῆς μου ἐπανελάθην. “Ἠσθανό-  
μην καθ’ ὅλα τὰ μέλη μου καχεξίαν τινὰ  
εὐάρεστον ἥτις τέλος εἶχε καταλήξῃ εἰς  
ἀναφωνήσεις χαρμολύνους καὶ ἄλματα.  
Πράγματι, ὡς βλέπετε, ἡμῖν ἐστὶ παιδίον.

II’

“Ολον ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἡμῖν φαι-  
δρός καὶ ὑπερήφανος, διετήρουν σαφέ-  
στατα ἐπὶ τοῦ προσώπου μου τὴν αἰσθη-  
σιν τῶν φιλημάτων τῆς Ζηναΐδος ἐνθυ-  
μούμενος μετ’ εὐφροσύνης φρικιάσεως  
πᾶσαν λέξιν της καὶ τὸσον ζηλοτύπως  
ἐδουκάριζον τὴν ἀπροσδόκητον εὐδαιμο-  
νίαν μου, ὥστε ἐφοδοῦμην μάλιστα νὰ  
ἐπανιδῶ ἐκείνην ἥτις ἥτο ἡ αἰτία τῶν  
ἀγνώστων μοι τούτων συγκινήσεων. Μοὶ  
ἐφαίνετο δὲ ὅτι οὐδὲν πλεόν ἠδύνατο νὰ  
ζητήσῃ ἄνθρωπος παρὰ τῆς εὐτυχίας,  
καὶ ὅτι ἦδη ὤφειλον νὰ εἰσπνεύσω δι’  
ὅλην τῆς δυνάμεως τῶν πνευμόνων μου  
τὴν ὑστάτην εἰσπνοὴν καὶ νὰ ἐκπνεύσω.

“Αλλά τὴν ἐπιούσαν πορευόμενος πρὸς  
τὴν Ζηναΐδα κατειχόμεν ὑπὸ παραχρῆς  
σφοδρᾶς, ἦν μάτην προσεπάθουν νὰ συγ-  
καλύψω ὑπὸ τὸ προσώπειον ἀταράχου

ἀμεριμνησίας ἀνθρώπου θέλοντος νὰ δη-  
λώσῃ ὅτι εἶνε διακριτικὸς καὶ εἰξεύρει νὰ  
σιγᾷ.

“Ἡ Ζηναΐς με εἶδεν ἄνευ τινὸς παραχρῆς  
ἀλλὰ μόνον με ἠπειλάνε διὰ τοῦ δακτύ-  
λου της καὶ με ἠρώτησεν ἂν εἶχον μώ-  
λωπας ἐπὶ τοῦ σώματός μου. “Αμα τῇ  
ἐρωτῇ της διελύθη παραχρῆμα καὶ ἡ  
σοβαρὰ ἠρεμία μου καὶ τὸ ἦθος μου τὸ  
μυστηριώδες μετ’ αὐτῶν δὲ καὶ ἡ ἀπέναντι  
αὐτῆς στενοχωρία μ. υ.

Καὶ ναὶ μὲν δὲν προσεδόκων παρὰ τῆς  
Ζηναΐδος ἑκτακτόν τι, ἀλλ’ ἡ ἠρεμία αὐ-  
τῆς ἐνεποίησεν ἐν ἐμοὶ τὸ αἶσθημα ψυ-  
χρολουσίας. “Ενόουν ὅτι μ’ ἔδλεπεν ἐνώ-  
πιόν της ὡς παιδίον καὶ διὰ τοῦτο ἡ  
καρδία μου ἐσπαράσσεται. “Ἡ Ζηναΐς ἐδά-  
διζεν ἐν τῷ δωματίῳ καὶ ἐμειδία ὁσάκις  
συνηγνόντο τὰ βλέμματά μας· ἀλλ’ ἡ διά-  
νοιά της ἥτο πολὺ μακρὰν ἐμοῦ ὡς ἐφαί-  
νετο φῶς φανερόν...

“Νά της ὁμιλήσω περὶ τῶν χθεσινῶν;  
διενοήθην· νά την ἐρωτήσω ποῦ ἔτρεχε  
τόσον σπεύδουσα, διὰ νὰ μάθω τέλος...

“Αλλά ἀντὶ νὰ την ἐρωτήσω, ἐποίησα  
διὰ τῆς χειρὸς μου κίνημα ἀποθαρρύν-  
σεως καὶ ἐκάθισα ἀπομεμονωμένος ἐν τινὶ  
γωνίᾳ.

“Ο Βελοδζορόδ εἰσῆλθεν. “Εγὼ δὲ ἰδὼν  
αὐτὸν ἐχάρην.

— Δέν σας εὐρῆκα ἵππον ἡσυχον, εἶπεν  
ἀποτόμως. Μοῦ ὑπεσχεθῆσαν ἕνα, ἀλλὰ  
δὲν εἶμαι βέβαιος φοδοῦμαι.

— Τί φοβεῖσθε; Δύναμαι νὰ σας ἐρωτή-  
σω; ἠρώτησεν ἡ Ζηναΐς.

— Τί φοδοῦμαι; “Αλλὰ σεῖς δὲν εἰξεύ-  
ρετε νὰ ἱππεύετε, καὶ ὁ μὴ γένοιτο ἂν  
συνέβαινε δυστύχημα. Καὶ δέν μου λέ-  
γετε πόθεν σὰς ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα τέλος  
πάντων;

— Τοῦτο εἶνε ἰδικὸς μου λογαριασμός.  
Τότε λοιπὸν θά παρακαλέσω τὸν Πέτρον  
Βασίλειεβιτς... (“Ο πατήρ μου ὠνομάζετο  
Πέτρος Βασίλειεβιτς καὶ μετ’ ἀπορίας μου  
ἠκούσα προφερόμενον τὸ ὄνομά του μετὰ  
τόσης ἐλευθερίας καὶ εὐκολίας, ὡς ἂν  
ἡ Ζηναΐς ἥτο βεβαία ὅτι ἡ αἰτιολογία της  
θα εἰσπνεύετο)...

— “Α! μετ’ αὐτοῦ θέλετε νὰ ἐξέλθετε  
εἰς ἱππασίαν, εἶπεν ὁ Βελοδζορόδ.

— Εἶτε μετ’ αὐτοῦ εἶτε μετ’ ἄλλου σὰς  
εἶνε ἀδιάφορον· ἀλλ’ ὅπως δῆποτε ὅχι βέ-  
βαια μαζί σας.

— “Οχι μαζί μου; ἠρώτησεν ὁ Βελοδζο-  
ρόδ. “Οπως ἀγαπᾶτε. Πολὺ καλὰ. Θά σας  
εὐρῶ ἕνα ἵππον.

— Μόνον νὰ προσέξετε νὰ μὴ μου εὐ-  
ρετε κανὲν ψοφίμι· σὰς λέγω πρὸς γνώσιν  
σας ὅτι θέλω νὰ καλπάζω.

— Θά καλπάσετε ἀφ’ οὗ το θέλετε...  
“Αλλὰ μετὰ τίνος;... μετὰ τοῦ Μαλεῦ-  
σκυ;

— Καὶ διὰ τί ὅχι μετ’ αὐτοῦ, σπαθοφόρε  
μου; “Ακούσατε λοιπὸν, προσέθηκε, μὴ  
χύνετε φλόγας ἀπὸ τὰ μάτια σας καὶ θά  
σας πᾶρω καὶ σὰς συνοδεύω. Εἰξεύ-  
ρετε πολὺ καλὰ τί εἶνε εἰς ἐμὲ ὁ Μαλεῦ-  
σκυ... Οὐί!... καὶ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Μοῦ τα λέγετε αὐτὰ πρὸς παρηγο-  
ρίαν, ἐγόγγυσεν ὁ Βελοδζορόδ.

“Ἡ δὲ Ζηναΐς καμμεύουσα τοὺς ὀφθαλ-  
μοὺς εἶπε: